

У Америци, истина вређа. Ако кажеш истину – вређаш.

Ја вређам. Мајкл Хадсон вређа. Џералд Челенте вређа. Херман Дејли вређа. Номи Принс вређа. Пам Мартенс вређа. Крис Хеџес вређа. Крис Флојд вређа. Џон Пилџер вређа. Ноам Чомски вређа. Харви Силвергејт вређа. Наоми Волф вређа. Стивен Лендман вређа. Дејвид Реј Грифин вређа. Елен Браун вређа [\[1\]](#).

На срећу, и многи други вређају. Али колико ће потрајати пре него што онај који вређа постане “државни непријатељ“?

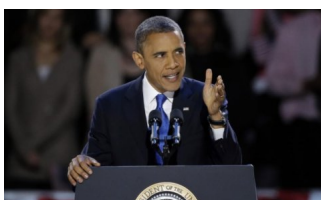
Кроз историју они који су говорили истину патили су због тога, док су дворски историчари уживали просперитет. И данас је тако. Џерал Челенте то бриљантно илуструје у следећем броју *Трендс журнала (Trends Journal)*.

Као колумниста, ја сам ту лекцију научио током протеклих 35 година. Ако читаоцима кажеш шта се стварно догађа, они се буне јер не размишљаш позитивно. Зашто нам говориш да се догађају такве гадне ствари, ствари које се не могу исправити? Зар не знаш да је Господ дао Американцима право да исправе све неправде? Ма шта ти замишљаш да си? Јеси ли ти некакав идиот, анти-Американац, неки ружичасто-либерални-комуниста? Ако баш толико мрзиш Америку, што се не одселиш на Кубу, у Иран, Кину (било куда – тамо где живи неко савремено страшно чудовиште)?

Стари Грци су све то добро знали. У грчкој митологији Касандра је била пророчица којој нико није веровао, упркос томе што је увек била 100% у праву. Говорити истину Американцима или Европљанима коштаће нас исто онолико колико би нас коштало као када се истина саопштавала старим Грцима [\[2\]](#) .

Америци и свуда на западу, а и у целом свету, истина једноставно није популарна. И заиста, у Америци је саопштавање истине криминализовано. Узмите само Бредлија Менинга, кога су две године држали у затвору без могућности пуштања на слободу уз плаћање кауције, као и без суђења, што је све кршење америчког Устава, подвргнули су га мучењима током једне године илегалног затвора, што је кршење и америчког међународног закона, а сада га корумпирани тужиоци изводе пред суд под оптужбом да је тиме што је открио истину помагао “непријатељима САД“. Међутим, да говори истину то од њега захтева амерички војни етички кодекс. Амерички војници просто морају да извештавају о ратним злочинима. Међутим, када су његови претпостављени показали да их није брига за ратне злочине, Менинг је о свему томе обавестио Викиликс. Шта је друго могао да уради савестан војник, човек свестан својих дужности, у случају када је командни ланац корумпиран?

Џулијан Асанж је други пример. Викиликс је на себе преузео функцију извештавања коју су западни медији баталили. Подсетите се: Њујорк тајмс је 1971. објавио папире

Пише: Пол Крејг Робертс
уторак, 28 мај 2013 20:46

Пентагона (Pentagon Papers), чиме су разоткривене лажи Вашингтона јавности и Америчком конгресу изречене у циљу да се оправда скуп вијетнамски рат. Али данас нема ни новина, ни ТВ канала који би прихватили одговорност да истинито информишу јавност. Џулијан Асанж се усудио да искористи тај "празан простор" и одмах је био демонизован не само од Вашингтона, него и од левичарских и десничарских медија, као и на интернету. То је била комбинација љубоморе, незнања и удварања Вашингтону.

Без Викиликса и Асанжа, свет у ствари ништа о томе не би знао. Преовладала би спиновања Вашингтона, преститутски и марионетски државни медији. Зато је и издат налог да се уништи Џулијан Асанж.

Запањује колики је број људи и сајтова послушао наредбу Вашингтона. Асанж је до те мере демонизован да је – мада је добио политички азил од Еквадора - Влада Британије, повинујући се вашингтонском господару, одбила да му дозволи слободан пролаз из амбасаде. Да ли је Асанжова судбина да проживи свој век у зидинама еквадорске амбасаде у Лондону?

Да ли ће Асанжов случај бити реприза случаја кардинала Јозефа Миндсентија (Jozsef Mindszenty), који је 4. новембра 1956. потражио азил у Будимпешти, када су совјетски тенкови кренули у Мађарску да угуше антикомунистичку револуцију? Кардинал Миндсенти је проживео тако 15 година у амбасади САД. Данас је Америка, тај симбол "слободе и демократије", та која копира совјетску праксу из времена хладног рата.

Насупрот "слободи и демократији" САД и Велике Британије, "ауторитарна, комунистичка, опресивна" влада Кине, када је требало да реши проблем са дисидентом Чен Гуангченгом који је побегао у америчку амбасаду у Пекингу, дозволила му је да оде.

